

Nevarada

VICENTE ARAGUAS

Sento, de novo, diante dun libro de Agustín Fernández Paz, *A neve interminable* (Edicións Xerais, Vigo, 2015), neste caso, coa sensación gratísima de que no peor dos casos ficarei contento. Porque aínda así vou volver atopar a un autor que non fai trampas, que non aposta polo doado, que lle presta o que fai, que ama o mundo da literatura e que, vindo como ven do da docencia (que exercera durante unha chea de anos) sabe que as lecturas obrigadas (ampouco para os críticos) non sirven de nada, que o seu é ler con vontade e gañas. Esas que, de partida, eu xa vou dispoñendo do libro novo de Agustín Fernández Paz, sen dubida o autor galego que máis vende hoxe. Desmentindo aquilo de que o éxito de vendas non vai en paralelo coa calidade.

Así as cousas abordo *A neve interminable*, e esquezo ecos de títulos semellantes ben alleos a este, fiándome (sinxelamente) da durabilidade, ao menos na miña memoria, do elemento branco. Tamén da capacidade narrativa, eis o vello Boccaccio exemplificándonos, dunha xente metida nun espazo pechado a contar historias.

Claro que esa mesma xente, hai novelas e mesmo funcións de teatro de Agatha Christie relativas a isto, *A ratoeira* ou *Dez negriños* ou –mesmo– *Asinato no Orient Express*, que dan tamén moito xogo. O único que no caso de Dona Agatha os en-

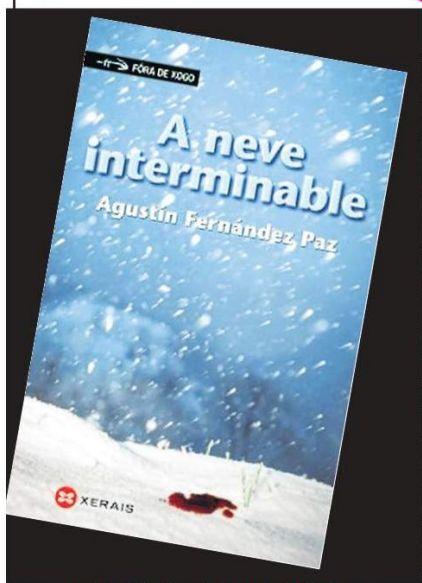
...vou volver atopar a un autor que non fai trampas, que non aposta polo doado, que lle presta o que fai, que ama o mundo da literatura e que, vindo como ven da docencia sabe que as lecturas obrigadas non sirven de nada..."

"Non hai de quen se contem contiños, que é o que fan os nachifios de Fernández Paz, pechados por causa da neve nun albergue ou casiña (supónse con engado) da parta da Fonsagrada. Onde aparece unha..."

claustrados adícanse a matar os uns aos outros, e así non hai maneira. Non a hai de que se contem contiños, que é o que fan os nachifios de Fernández Paz, pechados por causa da neve nun albergue ou casiña (supónse con engado) da parte da Fonsagrada. Onde aparece unha tropiña disposta a desenguedellar un guiión televisivo sobre terrores e estas cousas (das que é amador, en plan literario, Lovecraft, Poe e tal e tumba, o escritor vilalbés). O hoteliño está rexentado por unha parella, logo veremos de que pé (ou asa) coxean e hai outros hóspedes dos que se apuntan cousas mais sen moito percorrido. O que esta noveliña ten: ou sexa, pouco. De maneira que o cerne ou

parte central do choio ficará nas tres historias que aquí se nos contan. Tres historias que sabendo a moito saben a pouco, e é que o Agustín desta volta foi forriche ou coreño, pois que puido xogar a nos arrepiar máis. Comigo conseguíuno. Non farei de "spoiler", así que a ler o libro tocan. Eu recoméndollo vivamente se gustan do xénero de terror.

O remate, así un pouco apocalíptico ou grandilocuente non termina de prestarme. Un pouquiño "dèjà vu" desde unha óptica fatalista-moralista, coído. A mín, xa metidos en fariña, préstanne máis as historias de terror tal cal. As que nos relatan os enclaustrados. A que non termina de nos dar a neve.

A NEVE INTERMINABLE
AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ
Ed. Xerais. Vigo, 2015
11,80 euros